

Menim Abem Benim Ağabeyim

– Mehmet Avcı · 09 Eylül 2011

Ağabeyim Süleyman Akdeniz'e ithafen

/ Şimdi suçlayabilecek tek kişi kaldı
Bu yaşananların da bir sebebi vardı/

Söz sükûnete dayandı
Tanık tutulduğumuz kendi yaşantımızın özeti ellerimizde
Ve ellerimizde son nefesini vermiş arkadaşlar
Suçu titrek omuzlara bırakılmış hayatlar
Hamuru çamurdan yoğrulmuş
Kendi kendine yabancılaşmış
En güzele bakarken çirkini yaşadığımız
Yaşlandığımız
Başkaldırışımız!
Düştüğümüz yerden kalkmaya çalışmamız
Sonra yüzümüzü yere süre süre yeniden kapaklanışımız
Kaderin anlaşılamayan anlamı benim abem

Önce ellerinden tuttuğumuz oyuncaklarımız terk etti
Sonra el sürdüğümüz her şey bir bir
İlk şakaklarında hissettiğinde yağan karı
Ölüm ellerinden öpmüştü ilk kez
Toprağa gömerken can dediğimiz dostları
Ölüm haktı benim abem

Ağır geldi gördüklerimiz
"Ben bu değilim" nidalarıyla dizlerine kapaklanıp ağlarken
Yitik bir gençlikti payına düşen
Ayağını bastığın memleket toprağında acıydı yaşanan her şey
Şu yer küre; kaldıramazsa da sana yüklediği acıyı
Kader yaşanmalıydı benim abem

Köşe bucak içtiğin ilk sigara gibi
İlk aşkta saklı tutulur
Ama bizim oralarda aşk hep gizde vurulur

Sözün özü hep dilde dürülür
Adam dediklerimiz kavgada görülür
Bulmakla kaybedilir dostluklar benim abem

Şimdi bu yabancı yolda
Ağlamakla gülmek arasındaki pusta
Gel dediklerimizi bırakıp yasta
Gitme vaktidir gelmeyenlere benim abem

Keskin sirke küpüne
Sert ayaz her şeyin köküne zarar
Adam dediğin adama zor günde yarar benim abem

/ Uzanınca ellerim kâinat sahibine, senin için bir âmin
Dilimden her dem dökülürmenim abem/

19.07.2011 - 07.09.2011

Uludağ / Bursa